

ØBRO OG TORNBJERG

DJÆVLENS ANSIGT

**ONDSKABEN ER
TÆTTERE PÅ END DU TROR**

K R I M I

POLITIKENS FORLAG

ØBRO OG TORNBJERG

DJÆVLENS ANSIGT

POLITIKENS FORLAG

Uddrag 1

MIN DØD VAR GRUSOM.

Der er intet formildende at sige. Jeg brændte op i slikkende, fortærende flammer. Der var ingen vej tilbage efter mødet mellem kød og ild.

Tid ophørte. Uendelighed opstod. Og så var det slut. Den fatale grænse blev passeret.

Snart vil de stå og se på det forkullede lig af min smukke krop, men uanset hvor længe de står der, vil de aldrig nogensinde forstå sekunderne, hvor min hud, mit hår og mine muskler og nerveender sukkede, smeltede og forsvandt i ilden. Og hvordan den smule fedt, der var under min hud, fik alting til at syde. Det er ikke muligt at forestille sig smerten. Ude af stand til at bevæge mig kunne jeg blot vente på, at min krop resignerede.

Min hud. Du skulle have set min hud.

Jeg havde den smukkeste, blødeste hud, man kan forestille sig. Glat og indbydende. Blød og alligevel stærk. Stramt svøbt over mine lange, slanke muskler.

Men min bløde hud blev fortæret af ilden og skal aldrig igen røres af nogen mand. Eller kvinde. Hvilken skam. Hvilket grænseløst spild.

Jeg skal ikke dvæle mere ved detaljerne. Det er slut. Jeg mærker ikke mere.

Der er ingen fremtid. Ingen drømme. Intet nu.

Tilbage er kun fortiden og de mennesker, der var en del af den. Mit had er stærkt.

Dog. Én står over dem alle.

Ham, der først fortalte mig sin hemmelighed, lige før han forlod mig.

Jeg tilgav ham aldrig.

LØRDAG D. 8. MAJ

– MOR, DET BRÆNDER UNDER BROEN.

Astrid Birk sprang ud af sengen til sin femårige søn, der stod i pyjamas i døråbningen til soveværelset.

– Hvad siger du, skat? Brænder det?

– Ja, jeg skulle bare tisse, og så så jeg ud ad vinduet, at der var ildebrand.

Hun løftede sin søn op, og de gik sammen ind i stuen, der vendte ud mod parkeringspladsen under Bispeengbuen på Nørrebro i København. Hun holdt ham tæt ind til sig ved synet af de meterhøje flammer, der skød voldsomt op på parkeringspladsen under broen.

Fanden tage dem, bandede hun indvendigt. Det var sket flere gange det sidste års tid, at de biler, der blev brugt i skudopgør i den verserende københavnske bandekrig, blev parkeret og brændt af her.

Hun var universitetsstuderende, boede alene med sin søn i en treværelses og kunne lige akkurat få økonomien til at hænge sammen, fordi lejligheden var billig. Men de mange skyderier og bilafbrændinger havde fået hende til at overveje at flytte væk fra byen. Hun var bange. Og hun havde det elendigt med de oplevelser, hendes søn blev udsat for.

– Kan du sidde her et øjeblik, skat, mens jeg ringer til brandvæsenet?

Han nikkede og satte sig på knæ på en stol helt henne ved vinduet og kiggede ud.

Astrid fandt sin telefon frem, stillede sig bag sønnen, ringede 112 og forklarede hurtigt, hvad hun havde set. Andre havde allerede ringet, fik

hun at vide, og der var udrykning på vej. Hun lagde telefonen fra sig, løftede sin søn op igen og mærkede hans varme kind mod sin. Flammerne blev reflekteret i ruden sammen med deres ansigter.

– Nu kommer der brandbiler og slukker det om lidt, så vi to går ind og sover igen. Vil du sove inde hos mig?

– Jeg vil gerne se brandbilerne.

Astrid tøvede. Var det ikke for voldsomt for ham? Var det ikke i forvejen alt for voldsomt alt sammen? På den anden side forstod hun jo godt hans fascination: at se en ægte brandbil komme med udrykning og slukke ilden.

– Okay, vi ser dem slukke branden, og så går vi ind og sover bagefter.

Kort tid efter hørte de udrykning, og de iagttog den første store, røde brandbil ankomme. De kunne ikke se, hvad der foregik, men der gik ikke lang tid, før flammerne forsvandt.

– Så, nu fik de slukket det. Det var godt. Hvor var det godt, at du så det, så vi kunne ringe efter brandbilen! Nu går vi i seng igen.

– Jeg vil se mere.

– Nej, nu skal vi altså sove, du vågner jo tidligt, ikke?

– Jeg vil se, når brandbilen kører igen.

Imens deres lille diskussion udspillede sig, fornemmede Astrid, at der skete noget derude, men hun kunne ikke se, hvad der foregik. Pludselig hørte hun høje, panikagtige råb, men hun kunne ikke opfange, hvad der blev sagt.

Hun gik tættere på vinduet og hørte ordene, hun bagefter ville ønske aldrig havde nået hendes ører.

– Der sidder en, for helvede. Der sidder en i bilen!

FEM DAGE TIDLIGERE

FREDEN VAR FORBI.

De forventningsfulde lyde af forår var for alvor blevet påtrængende denne weekend, der havde været årets første med lunt vejr.

Fuglene havde kvidret højt og hysterisk, og der havde lydt stemmer fra de sommerhuse, der havde stået tomme hele vinteren og nu var blevet indtaget af deres forårskåde ejere, som ivrigt gjorde klar til en lang sæson ved den sjællandske nordkyst.

Plæneklippere, motorsave, hvin fra stranden, hvor de modige kastede sig i de iskolde bølger, dæmpede og højrøstede samtaler over mad på terrasserne til den klirrende lyd af bestik på tallerkener og vinglas, der mødtes i en skål, bjæffende hunde og legende børn indgik i det lydspor, der havde lagt sig hen over weekenden.

Katrine Wraa sad på det øverste store, brede trappetrin af træ på sin terrasse og så ud over havet. Et par flagermus flaksede hen over den lyse majaftenhimmel.

Hun hældte den sidste sjat rødvin op i sit glas, trak tæppet tættere rundt om sig og lagde et stykke brænde mere i keramikovnen, der stod foran hendes fødder og strålede varmt mod hendes krop.

Hun, der boede her hele året rundt, måtte indstille sig på at vinke farvel til freden og stilheden, som hun havde haft sådan brug for de forgangne måneder.

Her sent søndag aften var lydene dog ved at forstumme. Bildøre og terrassedøre var smækket i, og folk var kørt tilbage til byen.

Den stemning, der havde indfundet sig hen under aften, passede

bedre til hendes humør. Stemningen af, at noget var slut. Det mindede hende om, hvordan det havde været som barn at køre tilbage til byen herfra sent søndag aften, når de havde trukket den så længe som muligt. Hun på bagsædet i bilen. Forældrene foran. Ansigtshuden var stadig lidt stiv og stram af havsalt og solens varme. Hun havde sand mellem tæerne. Da hun var helt lille, faldt hun for det meste i søvn undervejs og vågnede ved, at hendes far bar hende op i seng i lejligheden. Senere, da hun var blevet ældre, var turen blevet et vemodigt overgangøjeblik. En rejse fra én tilstand til en anden. Mere mol end dur. Det var den stemning, hun blev mindet om nu.

For hun var på vej fra én tilstand til en anden.

Hun skulle starte på arbejde igen den følgende dag efter en længere sygdomsperiode. Så i modsætning til minderne var det ikke noget godt, der sluttede nu.

Dette skulle derimod blive afslutningen på en af de mest forfærdelige perioder i hendes liv.

Var hun nu sikker på, at hun var klar? havde hendes nye chef, Bent Melby, spurgt – hun skulle endelig ikke føle sig presset til at komme tilbage for hurtigt. Havde han ikke lydt lidt, som om han i virkeligheden helst så, at hun blev væk?

Hun var helt sikker, havde hun svaret skråsikkert, selvom hendes krisepsykolog ikke var helt enig med hende i det synspunkt. Men hun vidste vel bedst selv, hvad der skulle til nu, hun var trods alt psykolog; hun skulle bare i gang med at arbejde. Så ville alt blive bedre.

Uddrag 2

FREDAG DEN 7. MAJ

KATRINE WRAA HAVDE BRUGT SIN FØRSTE UGE på at læse sig ind på sit nye stofområde for at kunne lave en bare nogenlunde fornuftig beskrivelse af, hvordan hun ville gribe sin opgave an. Hun havde fundet undersøgelser og litteratur fra især England og USA, som hun havde brugt de fleste af sine dage og aftener på at læse. Først nu, fredag eftermiddag, var hun ved at være klar til at skrive et egentligt notat, som skulle være klar på mandag. Hun bemærkede en vis rastløshed omme fra den anden side af bordet.

– Hvad skal du lave i weekenden? spurgte Jens henkastet, mens han strakte sig tilbage i sin stol.

– Jeg bliver nok nødt til at arbejde for at blive færdig med mit notat til Melby, sagde Katrine uden at se op fra sin skærm.

– Hm.

– Hvad med dig?

– Jeg er på tilkald, men jeg havde tænkt lidt på, om du havde lyst til at ...

– God weekend, skal I ikke snart hjem? lød det fra døren, der pludselig blev fyldt helt ud. En af de største mænd, Katrine havde set, Lars Sønderstrøm, stod og smilede godmodigt til dem. – Ja, jeg skal i hvert fald holde weekend helt til på søndag, fortsatte han. – Og så skal jeg da lige herind. Men o.k., jeg har har også netop afspadseret 57 overarbejdstimer.

Jens så irriteret på Sønderstrøm. Katrine undrede sig et splitsekund, indtil det gik op for hende. Havde han virkelig været på vej til at spørge, om de skulle ses? tænkte hun og mærkede en let panikfølelse.

– Jo, det må vist være på tide, skyndte hun sig at sige og rejste sig.

– Velkommen tilbage i øvrigt, sagde Lars Sønderstrøm, der var kommet hen til hende og rakte hende hånden. Katrines hånd forsvandt fuldstændigt i den enorme bjørnelab.

– Tak, sagde Katrine.

– Det er godt klaret at vende tilbage efter sådan en omgang, som du var igennem, sagde han, inden han slap hendes hånd. – Nogle havde ikke klaret det.

– Tak, sagde hun igen. Et øjebliks tavshed opstod. Hun burde sige noget klogt og indsigtfuldt, men ordene udeblev. Hun nøjedes med at nikke. Han svarede tilbage med et lille forstående nik og et blink med øjnene.

– Nå, men så vil jeg pakke sammen, sagde hun og gik i gang med at fylde to store poser med de rapporter og artikler, hun havde printet.

– Jamen så god weekend, sagde Sønderstrøm og forsvandt.

Hun lagde sin computer ned i tasken, smed den over skulderen og stod læsset som et pakæsel, da Jens rejste sig.

– Jeg tænkte på ... Altså, jeg har en kammerat, der har en lille speedbåd liggende, som jeg låner en gang imellem. Det er temmelig fedt at se København fra vandet. Så hvis du har lyst, så kunne vi sejle en tur i weekenden?

Jens Høgh var romantiker, tænkte hun, egentlig ikke så overrasket. Hun havde lyst til at sige ja. Men det hele var kompliceret nok i forvejen.

– Det lyder rigtig dejligt, sagde hun og hankede op i sine poser. – Men jeg kan ikke nå det, hvis jeg skal aflevere noget til Melby på mandag, der er bare nogenlunde fornuftigt skruet sammen.

Skuffelsen slog folder i Jens' ansigt.

– Ingen problemer, sagde han. – Vi ses på mandag.

Hun nikkede og gik.

Jens kiggede efter den rødhårede psykolog, der var dukket op lige efter nytår og havde invaderet hans tanker. Han havde glædet sig vanvittigt, til hun skulle starte på arbejde igen. Spørgsmålet var, hvor nemt det ville blive, når det kom til stykket?

De små bitte krusninger på havets overflade mødte vandkanten med en sagte klukken, der blev til en let rislen, når vandet løb tilbage og trak sand og småsten med sig. Stranden var vidunderlig øde denne majnat.

Himlen var skyfri, det var klaret op her til aften efter en dag med gråvejr, og månen spejlede sig i vandet i en lang, glitrende sølvstribе.

Katrine holdt af at gå henede om natten, når der ikke var andre mennesker. Hun kunne alligevel ikke sove.

Hun standsede kort ved det særlige sted. Der, hvor hun nogle måneder forinden havde mistet og genvundet livet.

Hun havde ikke bare været i livsfare.

Hun havde været død. Druknet.

Og Jens havde reddet hendes liv. Han havde fundet hende her på stranden og havde genoplivet hende i sidste øjeblik. Fået hendes hjerte til at genstarte ved at trykke hendes brystben i bund igen og igen. Hun havde haft frygteligt ondt bagefter, og Jens havde været bekymret for, om han var kommet til at brække et eller flere ribben på hende. Det havde han. Tre styk. Men det havde hun ikke nænnet at fortælle ham.

Efter en kort hospitalsindlæggelse og en lille rekreationsferie i Egypten havde hun forventet, at hun skulle begynde at arbejde igen efter sin hjemkomst. Være ovenpå. Klogere endda, efter at have haft en voldsom oplevelse, der heller ikke var helt uinteressant sådan rent fagligt set for en psykolog. Hvor perverteret havde det i øvrigt ikke lige været at tænke sådan?

Hun skulle altså mere eller mindre bare være fortsat som før. Nu bare lidt klogere.

Men det var åbenbart mere kompliceret end som så at vende tilbage fra de døde.

Hun fik af og til stadig flashbacks. Til desperationen over ikke at kunne få luft, til kramperne i mellemgulvet, de lange sekunder under det iskolde vand, lige før åndedrætsrefleksen fik hende til at gispe efter luft,

hvorefter vandet skyllede ned gennem halsen og fyldte lungerne. Smer-
ten, da det skete. Og til øjeblikket, hvor ... hun bare forsvandt.

Flashbacks var både normalt og sundt. Det vidste hun. Som del af
bearbejdningen af de voldsomme ting, hun havde oplevet, ville hendes
hjerne igen og igen ransage alle sansningerne, indtil historien var på
plads og havde fundet sin egen orden. Det vidste hun også. Når for-
tællingen om det hændte var fuldt formuleret i hende, ville den kon-
stante strøm af indtryk aftage. Men hun ville også kunne opleve perio-
der, hvor dybere eksistentielle spørgsmål om liv og død dukkede op,
sagde hendes velmenende krisepsykolog, David. Og jo, det sidste dér
havde hun også oplevet.

At tale med ham var som at læse fra side et i krisepsykologibogen.
Indtil videre havde David ikke formået at fortælle hende noget, hun ikke
vidste i forvejen. Hun havde besluttet at sige til ham, at hun ville afslutte
forløbet. Det førte ingen vegne. Hun havde vist en tid hos ham i næste
uge. Der ville hun sige det, så de kunne runde af.

Hun baksede med lidt søvnproblemer og følte sig indimellem en
smule ukoncentreret, men herregud, det var jo ikke unormalt at have
perioder i sit liv, hvor man sov lidt dårligt. Og hun tilskrev det snarere
uroen omkring sin lidt komplicerede arbejdssituation. At søvnmanglen
gjorde hende lidt mere opfarende og gav hende en kortere lunte end
normalt, var straks værre.

Katrine gik tilbage mod huset, gik op ad trætrappen til havelågen og
fortsatte ind i sin have. Det lille, sorte sommerhus med hvide vinduer og
døre, der lå herinde bag hybenvildnisset, havde hun arvet fra sin danske
mor, der døde i en trafikulykke, da Katrine var nitten, året efter at hun
var blevet student.

Nogle måneder efter morens død havde hendes far luftet tanken om
at flytte tilbage til England. Katrine havde ikke tøvet. Hun var flyttet
med og havde studeret og senere arbejdet der lige indtil sidste efterår.

Hun var næsten oppe ved huset, da hendes mobiltelefon ringede.
Hun så på displayet. Jens. Klokker halvt om natten?

– Undskyld, jeg ringer så sent. Jeg håber ikke, jeg vækkede dig.

- Det gjorde du ikke.
- Jeg er på vej ud til en udbrændt bil under Bispeengbuen, sagde han.
- Station Bellahøj var kaldt derud, og da branden var slukket, opdagede de, at der sad en person på passagersædet.
- Og det er ikke en trafikulykke?
- Den holdt pænt parkeret under Bispeengbuen, så nej, det lyder ikke som en trafikulykke. Det er muligvis banderelateret, så indtil vi ved mere, bidrager både taskforcen og Drab. Og ... ja – det kunne bare være godt at høre, hvad du tænker om det. Det lyder som en lidt speciel sag.
- Jeg kommer, sagde hun.

*

Sidste gang. Det var sidste gang.

Når den var overstået, ville jeg have opnået min frihed. Alt lå foran mig. De, der skulle betale, havde betalt. I sidste ende ville jeg alligevel ende med at sejre.

Der var en tid, hvor det ikke så ud til at ville lykkes – hvor jeg var tæt på at blive min egen undergang.

*

En lille time senere drejede Katrine Wraa ned ad Ågade i København og fik med ét udsyn til et område i kaos. Biler med blink af forskellig art, afspærringer, mennesker, der nysgerrigt så til, og politifolk i alle afskygninger myldrede rundt under den ene ende af Bispeengbuen, motorvejsbroen, der hver dag lagde asfalt til tusindvis af mennesker, der var på vej ind og ud af København.

Hun parkerede i god afstand til politiets afspærring, og mens hun så sig omkring, begyndte hun at gå tættere på det sted, der var centrum for alles opmærksomhed.

Flere beboere fulgte med fra vinduerne i bygningen på den anden

side af gaden, hvorfra der lige akkurat var udsyn til den ende af parkeringspladsen, der så ud til at være den mest uforstyrrede i hele området.

Hun fik øje på den udbrændte bil.

Den stod i et hjørne af parkeringspladsen, som man ikke kunne se fra lejlighederne, så vidt hun hurtigt kunne bedømme. Hun spottede Jens blandt de hvidklædte skikkelser, der bevægede sig rundt om bilen, og gik om bag afspærringen. Jens fik øje på hende og gik hende i møde.

– Hvor meget ved I? spurgte hun.

Han rystede på hovedet.

– Ikke ret meget.

– Mand? Kvinde?

– Anne Mi tror, det er en kvinde, at dømme efter størrelsen. Jeg tror, hun har ret. Her, sagde han og rakte hende et sæt overtrækstøj – kom med.

Hun iførte sig hurtigt dragt, mundbind og overtrækssko og fulgte med hen mod bilen og hilste på kriminalteknikerne og retsmedicineren, Anne Mi Kjær, som hun havde mødt i forbindelse med sin første drabs-sag ved Københavns Politi.

– Godt at se dig, sagde Anne Mi til Katrine. – Er du o.k.?

– Jo tak. Katrine nikkede.

Hun lukkede næseklemmen i mundbindet så tæt til som muligt, trak vejret gennem munden og fulgte med helt hen til bilen. Stanken af benzin og brændt kød var overvældende.

Det var et frygteligt syn, der mødte hende.

På passagersædet sad en stærkt forbrændt menneskekrop. Liget var stivnet i den karakteristiske fægterstilling, hvor benene var trukket halvt op mod torsoen, og armene strittede mærkværdigt bøjede ud, som var personen blevet stoppet halvvejs i at krybe tilbage i en sidste fosterstilling. Det var den ekstreme varme fra ilden, der fik de store overarmsmuskler og lårmuskler til at trække sig sammen, havde Katrine engang fået forklaret af en retsmediciner.

Hvornår var hun død? Og hvordan? fór det gennem Katrines hoved. Forhåbentlig havde hun allerede været død, da bilen brød i brand.

– Alarmopkaldet kom klokken 00.25, sagde Jens. – Der var flere beboere, der ringede ind samtidig.

– Ved du noget om dødsårsagen? spurgte Katrine. Anne Mi rystede på hovedet.

– Jeg har ikke fået lov til at komme til endnu, svarede hun. – Brandeksperterne skal lige være helt færdige.

– Teknikerne har fundet benzin under måtterne inde i bilens kabine, sagde Jens. – Så alt tyder på, at der er blevet hældt benzin derind for at accelerere branden. Jeg tvivler på, at vi finder kørekort eller andet, der kan hjælpe os med at identificere den afdøde her og nu. Det har været en ekstremt kraftig brand.

Katrine så på bilen. Al brandbar indmad var gået op i flammer, og den stod tilbage som et tilsodet metalskrog med sin tragiske passager. Jens fortsatte:

– Og så er brandteknikeren ret sikker på, at der har været tilført luft til kabinen – også for at accelerere. Der har formentlig været et åbent vindue eller to, så ilden rigtig har kunnet tage fat.

– Han har vidst, hvad der skulle til.

– Joh, sagde Jens. – På den anden side, det er jo ikke stor videnskab.

– Eksploderede den? spurgte hun. Noget dæmrede for hende, noget om benzinkoncentration, som hun havde hørt engang.

– Nej, svarede Jens. – Det kræver en præcis koncentration på fem procent, og det er ret svært at ramme. Men han har da sikret sig mod at efterlade dna.

– Er der nogen vidner, nogen, der har set noget? spurgte Katrine.

– Ikke indtil videre. Jeg har folk i gang sammen med nogle fra Station Bellahøj. De laver forhøringer – du ved, en hurtig rundspørge i alle opgangene, hvor der er vinduer, som vender denne vej.

– Ved vi noget om bilen?

– Nej, heller ikke. Nummerpladerne er smeltet, men teknikerne kan se bilens stelnummer, når de begynder at arbejde inde i bilen. Det sid-

der gerne nede under tæppet – ved passagersædet. De så begge på gulvet. Og på de forbrændte og tilsodede ben, der svævede på én gang elegant og uhyggeligt over det.

– Nå, er du kommet dig nok til at komme ud til den slags her?

Katrine genkendte stemmen og vendte sig om. Torsten Bistrup, efterforskningsleder fra Drab, var på banen. Katrine mødte hans blik, der lige nu var uudgrundeligt og velegnet til poker.

– Det går fint, tak, sagde Katrine og vendte sig igen. Man skulle ikke tage fejl af den mand.

– Det var da ellers en værre omgang, du fik rodet dig ud i?

Meget godt klaret, tænkte hun, både at lyde empatisk og samtidig lige få sagt, at hun selv havde været skyld i det. Katrine havde gennemskuet ham med det samme, dengang hun mødte ham i januar. Inde bag den bryske facade og alle de perfide bemærkninger gemte der sig en lille, bitter, et par og halvtredsårig mand, der følte, at livet og forfremmelserne på den mest obskure og uretfærdige vis var gået hans næse forbi.

Man burde håndtere ham som et uopdraget barn. Bestemt og med nultolerance. Burde. Men den slags krævede overskud i doseringer, som hun ikke besad lige nu. Skrid ad helvede til, tænkte hun, men nøjedes med at sige:

– Jeg opklarede en drabssag. Resten diskuterer jeg ikke.

– Nå, nå, nå, sagde Torsten og så sig omkring for at hente opbakning mod den sure psykolog. Da det ikke rigtig lykkedes, fordi alle var optagede af deres eget, fortsatte han: – Nå, men kan vi så høre en “gerningsmandsprofil”, nu du er her? Vent lidt, jeg har et bud: Ham, der har gjort det, kunne godt bruge en psykolog? Han lo lidt.

– Det er der jo mange mennesker, der godt kunne, sagde hun og så ham direkte i øjnene. – Folk, der chikanerer deres kolleger, for eksempel.

Nu var der til gengæld fuld opmærksomhed omkring det lille optrin.

Torsten holdt hænderne afværgende op for kroppen, som var han et uskyldig offer for et verbalt overfald. Satans, tænkte Katrine.

– Ja, så tror jeg lige, vi stopper, sagde Jens og kiggede bistert på Torsten.

– Du kan godt gå i gang nu, sagde en af teknikerne i det samme til Anne Mi, der straks hentede sin taske og gik i gang. Katrine gik så tæt på, hun kunne uden at gå i vejen, og iagttog, hvordan Anne Mi observerede, tog diktat og skød en serie billeder, inden hun begyndte at røre ved noget. Katrine gik om på den modsatte side af bilen, længst muligt væk fra Torsten. Hun kunne se hen over biltaget, at Jens sagde noget til Torsten, der trak på skuldrene og så ud, som om han brokkede sig over hende.

– Jens sagde, at du tror, det er en kvinde, sagde Katrine til Anne Mi.

Anne Mi nikkede, lænede overkroppen lidt ind i bilen i passagersiden og studerede det, der engang havde været et ansigt. Hun lyste kroppen op med en lommelygte.

– Statur og hofter tyder på det.

– Kan du se, om hun var død, allerede da ilden blev antændt? spurgte Katrine.

– Det er meget svært at afgøre med det blotte øje. Jeg skal have hende i en CT-scanner, og jeg skal have taget prøver for at se, om der er kulilte i blodet. Men jeg vil lige forsøge noget ...

Fra sit udstyr i tasken fremdrog hun en lang vatpind, som hun forsigtigt førte ned i halsen på offeret. Hun havde tydeligvis problemer med at få frit udsyn, fordi hun stod bøjjet ind under døråbningen.

Anne Mi studerede vatpinden nøje, hvorpå hun så på Katrine.

Retsmedicinerens øjne, som var det eneste, der var synligt af hendes ansigt, blev helt smalle.

– Hun var med meget stor sandsynlighed ikke død, da bilen blev antændt. Der er sod i luftvejene. Det kommer der kun, hvis afdøde har trukket vejret under branden.

Katrine så tavst på den døde krop. En kvinde. Der var brændt ihjel.

Hun kunne næsten ikke forestille sig nogen mere grusom og smertefuld død.

– Men hvorfor har hun ikke åbnet bildøren? spurgte Katrine. – Hvis hun var levende, kunne hun vel være flygtet.

– Måske var hun bevidstløs. Hun kan også have været bundet, uden

at jeg kan se det nu, sagde Anne Mi. – Eller måske har hun rent faktisk haft fat i dørhåndtaget, men kontraktionerne i musklerne efter dødens indtræden har trukket armen væk. Måske gik hun i panik og kunne ikke få sikkerhedssele op, sagde Anne Mi og pegede på spændet, der sad fast i holderen. Selve remmen fra sele var væk.

– Hvor lang tid er der gået ...? spurgte Katrine.

– Med den voldsomhed, som branden ser ud til at have haft ... Anne Mi kiggede vurderende på bilen og liget, før hun svarede. – Omkring tredive sekunder. Allershøjest et minut.

Et minut i helvede, tænkte Katrine mørkt.

*

Katrine gik rundt og tog billeder af gerningsstedet. Hun prøvede på at se hele situationen gennem både offerets og gerningsmandens øjne. Hendes egne øjne landede hele tiden i en blanding af undren og gru på den forbrændte krop i bilen.

Hvem pokker er du? tænkte hun. Og hvem har ønsket dette for dig? Hvem har fået denne vanvittige ide? Hun tænkte over, hvilke sager hun kunne huske, der mindede om det, de stod med her.

Da hun havde taget omkring hundrede billeder, gik hun hen til Jens, der stod ti meter væk sammen Torsten og diskuterede, hvad der kunne være sket.

– Ja, bilen får det jo til at ligne noget, I bør tage jer af, sagde Torsten kort for hovedet.

– Det er vel sådan set også derfor, vi er her, sagde Jens. – Men lad os nu lige høre, hvem det er, der er død, ikke? Vi kan jo ikke udelukke det helt nære: selvmord, jalousidrab, hævn, psykisk sygdom ...

– Selvmord ...? udbrød Torsten. – Nej, det ved jeg sgu ikke, du ... hvem fanden er så syg i roen?

– Ja, det ved jeg heller ikke, sagde Jens. – Jeg ved bare, at det her på ingen måde ligner noget, vi har set før i bandekonflikten. De afbrændte biler, vi har haft, har alle været stjålet og brugt i forbindelse med skud-

episoder, og derefter er de blevet brændt af for at fjerne dna. Der har ikke været nogen døde kvinder i. Og desuden har vi ikke opsnappet det mindste tegn på, at der skulle have været noget i gære i aften.

– De sager med en lignende modus, som jeg kan huske på stående fod, har alle været seksualforbrydelser, hvor gerningsmanden har dræbt offeret efter overgrebet og har sat ild til liget og omgivelserne for at fjerne sine spor, sagde Katrine.

– Det noterer jeg lige! sagde Torsten.

– Tag så lige og stik piben ind, Torsten, sagde Jens, der havde mistet al tålmodighed med sin infantile kollega.

– Har bilen elektronisk lås? spurgte Katrine og ignorerede, at Torsten så undrende på hende, som om han var overrasket over, at hun kunne forholde sig til den slags tekniske detaljer.

– Ja, den er forholdsvis ny, så det har den helt sikkert, svarede Jens.

– Og hvordan stjæler man sådan en?

– Det er jo lidt sværere end en ældre bil. Det kræver en computer, noget software og en tom elektronisk nøgle.

– Så hvis den er stjålet, kan vi konkludere, at gerningsmanden har nogle særlige kompetencer på det område?

– Helt sikkert, medgav Jens.

De betragtede liget i tavshed et øjeblik. Torsten gik væk fra dem.

– Vi skal holde fokus på, at det er en kvinde, sagde Jens. – Der er sjældent kvinder involveret i bandeopgør, så hvorfor befandt hende her sig i bilen?

– Hvis det rent faktisk har været hensigten at udføre et attentat, hvad kan der så være sket? spurgte Katrine.

– Måske har hun skullet udpege offeret? foreslog Jens.

– Eller måske har hun prøvet at forhindre det, så vi står og ser på resultatet af noget, der er kørt af sporet?

– Det kan også være et statement? En advarsel til nogen?

– Men til hvem? sagde Katrine.

– Ja, det forudsætter jo, at det er nogen, der ved, at det er henvendt til dem, svarede Jens. – Men det kan vi vist roligt regne med, at de gør, hvis

det er sådan det hænger sammen. Og det betyder i så fald, at nogen – ud over gerningsmanden – ved noget om det her.

– Det kan også være, at gerningsmanden har ønsket at skabe de her associationer, foreslog Katrine – og at vi skal tænke lige præcis de her tanker, der både leder i en bestemt retning og samtidig forvirrer.

– Absolut en mulighed, sagde Jens. – Men så er det virkelig godt planlagt. Ikke bare en situation, der er kørt af sporet, hvor det ene tilfældigvis har ført det andet med sig.

– Det er i hvert fald ret afgørende, om det primært skulle ramme offeret, eller om det er til ære for nogle andre, sagde Katrine.

De så igen på liget og bilen. Torsten slentrede hen imod dem.

– Men hvorfor i en bil? Og hvorfor brand? spurgte Jens. – Hvad er det for en gerningsmand, der gør sådan noget?

– Der er jo stor distance i at slå ihjel på den her måde i forhold til kontaktdrab: at føre en kniv eller at tage kvælertag med sin hænder. Han har skabt en situation, hvor han har afstand til sin handling, og samtidig har han vidst, at han forvoldte en ekstremt smertefuld død. Hvis altså det virkelig var tilrettelagt sådan, at hun skulle dø i branden. Hvis han derimod troede, at hun allerede var død – af hvad han nu måtte have gjort ved hende inden – så har det primært handlet om at slette sine spor efter sig. Det gør selvfølgelig en stor forskel i forhold til motivationen for hans valg. Hun så på bilen og derefter på Jens. – Han kan være alt fra en person med meget beskedne kommunikationsegenskaber, følelsesmæssigt stærkt ustabil og med alvorlige problemer med vredesanfald, til en iskold, velorganiseret planlægger. Han har løbet en enorm risiko ved at begå drabet her midt i byen, og metoden scorer også højt på risiko-barometeret – ild påkalder sig hurtigt opmærksomhed. Men jeg er selvfølgelig ligesom alle andre nødt til at vide meget mere, før jeg kan blive mere konkret. Hvem er hun? Hvilket miljø kom hun fra? Hvis bil er det?

– SÅ! Dér fik vi en analyse, der fører os direkte til ham, sagde Torsten og gik hen til en tekniker. – Har I snart et serienummer på bilen, drenge? Vi trænger til lidt konkret snak, sagde han og gik uden for afspærringen og tændte en cigaret.

Katrine og Jens kiggede efter ham.

– Er konen skredet fra ham for nylig? spurgte Katrine.

– Næ, ikke hvad jeg ved af, sagde Jens. – Selvom man godt kunne unde hende at springe ud i det.

– Nå. Jeg mener det, sagde hun til Jens. – Hvis jeg skal bidrage med noget meningsfuldt til den her sag, så er jeg nødt til at kunne bruge meget mere tid, end Melby har givet mig lov til.

– Fandens også, sagde Jens.

*

– Sådan. Brandteknikeren rakte Jens Høgh en lap papir med bilens serienummer. Han havde møvet sig ned til det sted, hvor det var præget i bilens stel, foruroligende tæt på de svævende kvindeben, havde rensset og aflæst det.

– Godt, sagde Jens, tog sedlen og gik hen til en af betjentene fra Station Bellahøj. – Lad os så finde ud af, hvor den bil kommer fra.

Betjenten slog serienummeret op i bilregisteret.

– Asger Dahl, Weysesgade på Østerbro.

– Jaså, sagde Jens. – Der er ikke rapporteret noget om bilen? Den er ikke meldt stjålet eller noget?

– Ikke ifølge registeret.

– Hm. Jens så på Katrine. – Vi tager ud og taler med ham.

– Så kører jeg hjem, sagde Torsten til deres lettelse. – Vi mødes over stålbordet i morgen.

Torsten gik under afspærringstapen og fortsatte hen til sin bil. For fanden i helvede! Skulle han nu igen til at gå og se på den liderlige Jens Høgh, der drømte om at få psykologsex og aldrig ville få det med den sure, bedrevidende strigle? Hun kunne holde et foredrag om billers reproduktion, og så ville han stadig stå og lytte savlende.

Torstens eneste håb var, at de selv fik lov til at rode videre med den sag, og at han dermed slap for at have mere med den at gøre.

Hvad fanden bestilte en psykolog i en drabsefterforskning? Det sagde

alt om Per Kragh, at han hev den slags folk ind. Hvad blev det næste? At de skulle have et korps af clairvoyante, de kunne ringe til?

Psykologen havde selv med al tydelighed demonstreret, hvor farlige situationer hun kunne skabe for sig selv og andre. Sidst gik det kun ud over hende selv – men hvem vidste, hvem det ville gå ud over næste gang? Og hvem skulle rydde op?

Hvad vidste sådan en bogorm overhovedet om praktisk politiarbejde? Torsten havde 30 års erfaring og havde siddet tusindvis af timer i patruljebiler, vendt lommer på narkomaner, tæsket autonome, fanget bankrøvere, voldtægtsforbrydere og drabsmænd, før han var avanceret til drabs-efterforsker.

Og så skulle sådan en akademiker komme og fortælle ham, hvordan han skulle gøre sit arbejde? Kraftstejlme nej!

Han måtte have en snak med Melby igen. Torsten skulle nok sørge for at underrette ham om, hvor upassende hun havde opført sig. Han havde jo bare spurgt venligt til hendes velbefindende – og så havde hun kastet sig over ham på den måde, aggressivt og hidsigt.

De havde allerede diskuteret det i forrige uge, da de var mødtes i kantine en dag til frokost. Melby havde mere end antydnet sin utilfredshed med at blive påtvunget at have hende i sin afdeling og havde, op til at hun skulle starte igen, sine skrupler over, hvordan han skulle håndtere at lade hende indgå i efterforskningen.

Torsten havde selvfølgelig sagt til ham, at han da bare skulle gøre det helt klart, at hun ikke måtte deltage i efterforskningen. Det var da op til ham som chef at bestemme, hvad hun skulle lave. Og hvordan kunne sådan en som hende rende rundt og lave politiarbejde uden hverken skilt eller våbentilladelse? Melby havde været glad for det råd.

Torsten sukkede. De forfremmede de forkerte, var han endnu en gang blevet bekræftet i. Næ, hvis han havde været chef, så havde han truffet de rette beslutninger uden tøven. Skarpe, rigtige beslutninger uden vaklen. Hvad lærte de på alle de fine lederuddannelser? At blive i tvivl om alting. At inddrage medarbejderne i alting. Pis og papir!

Det var ham, der skulle have haft Kraghs job. Han havde jo alle kva-

lifikationerne. Og så holdt han også gode taler. Til enhver lejlighed. Det ville han have gjort fremragende og inspirerende. Også ved triste lejligheder. Begravelser, for eksempel. Den slags taler havde han en særlig forkærlighed for. Store, rørende taler. Dét kunne han. Hans kone kneb altid en tåre, allerede når han slog på glasset.

Han var blevet så rigeligt inspireret her til aften: “Katrine Wraa fik ganske kort tid i Københavns Politi, inden hun døde i tjenesten. Hun befandt sig på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt og havnede midt i en skudduel mellem to rivaliserende bander.”

*

Jens Høgh og Katrine Wraa parkerede begge i Weysesgade på Østerbro. De var kørt i hver sin bil, så de kunne køre direkte hjem efter afhøringen af Asger Dahl. Medmindre besøget gav afgørende nye spor, så havde de svært ved at gøre mere i nat.

Asger Dahl boede i et ældre byggeforeningshus i tre etager. En blåregn, der var tidligt på færde, klatrede langt op ad husmuren og lod gavmildt sine blomsterklaser vælte ned over murstenene. Der stod “Familien Dahl” på døren. Jens ringede på. Lidt efter lød der skridt indenfor. En søvnigt udseende mand, der var i lysegrå pyjamas, lukkede døren op. Han havde pjustet hår og kneb øjnene let sammen, som om han normalt brugte briller eller kontaktlinser.

– Ja? sagde han og så undrende på dem.

– Vi kommer fra Københavns Politi, sagde Jens.

Manden i døren så nu meget vågen ud.

– Mit navn er Jens Høgh, og det er Katrine Wraa. Asger Dahl?

– Ja, men hvad ...? han rystede på hovedet.

– Må vi komme indenfor et øjeblik? spurgte Jens.

– Selvfølgelig, Asger Dahl åbnede døren og viste vej ind i et i et hyggeligt køkkenalrum i, hvad der lignede et moderne, kultiveret københavnerrhjem, hvor beboerne havde pæne indkomster. En kvinde, der var iført en råhvid morgenkåbe, stødte til dem i køkkenet. Hun havde halvlangt, mørkt hår. De var begge slanke og i starten af fyrrerne.

- Kirsten Dahl, sagde husets anden beboer og hilste på dem begge.
- Hvad drejer det her sig om?
- Nåh ... sagde Asger og lyste op, som om han havde regnet anledningen til ordensmagtens besøg ud. – Er det om bilen?
- Hvad er der sket med bilen? spurgte Kirsten Dahl sin mand.
- Den er blevet stjålet inde på H.C. Ørsteds Vej, ja, det er der, jeg arbejder, forklarede han Jens og Katrine.
- Stjålet? gentog Kirsten undrende.
- Ja, men det var blevet så sent, da jeg skulle hjem, så jeg besluttede, at jeg ville vente med at anmelde det til i morgen tidlig. Og jeg ville ikke vække dig bare for det, sagde han til sin kone. – Har I fundet den allerede?
- Ja, sagde Jens. – Den er blevet fundet. En sort Citroën med det her registreringsnummer? Jens holdt en seddel frem. Asger Dahl nikkede og sagde anerkendende:
 - Det er sandelig effektivt. Inden jeg overhovedet når at anmelde det.
 - Ja, sagde Jens. – Men det er der så en helt særlig grund til.
 - Som er?
 - Den er blevet fundet helt udbrændt under Bispeengbuen.
 - Ahr, for pokker da! udbrød Asger ærgerligt. – Sådan nogle rødder!
 - Ja, det er desværre en del mere alvorligt end dét, sagde Jens. – Vi har fundet liget af en kvinde i den.
 - Hvad?? udbrød parret simultant og spærrede begge øjnene vidt op.
 - Hvad har I? Men ... Asger Dahl rystede uforstående på hovedet.
 - Jeg kan forstå, at den bliver brændt af af nogle tyveknægte, men ... hvad er det dog, du siger? Et lig? Det er jo helt forrykt.
- Kirsten Dahl holdt den ene hånd op for sin åbne mund.
- Hvor holdt den, siger du? spurgte Jens.
- Ja, den holdt ... han tøvede et mikrosekund – på Frederiksberg, hvor jeg arbejder. Jeg er formand for Børns Ret, og vi har sekretariat på H.C. Ørsteds Vej. Ja, I må undskylde, men jeg er temmelig chokeret over at høre det her.
- Det forstår vi godt, sagde Jens. – Men ... du var på arbejde en fredag aften?

– Ja, jeg har et vigtigt bestyrelsesmøde i næste uge og har været land og rige rundt hele ugen til møder og foredrag. Jeg var nødt til at bruge nogle timer på at forberede mig og rydde bordet, så jeg kunne holde weekend med god samvittighed. Sådant fungerer det bedst for mig. Kirsten Dahl nikkede samstemmende. Det var tilsyneladende ikke usædvanlig praksis for hendes mand.

– Og da du kom ned på gaden, var bilen væk?

– Den var væk, og jeg gik en tur op og ned ad H.C. Ørsteds Vej for at se, om jeg havde parkeret et helt andet sted – jeg var temmelig træt på det tidspunkt, jeg havde været i Slagelse til et seminar hele dagen, så jeg kunne godt have husket forkert – men den var der ikke.

Dahl virkede ganske rolig, situationen taget i betragtning, tænkte Katrine.

– Hm, Jens nikkede. – Og hvad tid var det?

– Det har været ved ... Asger Dahl tænkte sig om – lidt over elleve, måske halv tolv. Jeg ved det ikke præcist, jeg skyndte mig bare hjem.

– Og hvordan kom du hjem?

– Jeg gik.

– Var du ikke træt? Der er alligevel et stykke vej?

– Jeg trængte til frisk luft. Det havde været en stressende uge.

– Hvad tid var du hjemme?

– Den var vist omkring halv et. Måske mere.

– Og hvad foretog du dig så?

– Jeg gik på hovedet i seng. Kirsten sov. Kirsten Dahl nikkede igen.

– Jeg hørte dig slet ikke komme hjem, tilføjede hun.

– Hvor mange nøgler har I til bilen? spurgte Jens.

– To, sagde Asger Dahl. – Vi har en hver.

– O.k., dem vil vi gerne have med, og så tror jeg vi er færdige for nu, sagde Jens og rejste sig.

– Kan jeg komme i kontakt med jer i morgen? spurgte Asger Dahl.

– Ja, det er mere ... Det er jo en lidt prekær situation, og min stilling taget i betragtning, jeg er jo en offentlig person, så jeg får brug for lige at holde lidt ...

– Ja, for ikke at tale om vores piger, vi skal jo forklare dem det her, sagde Kirsten. – Det bliver frygteligt, Asger. Hun så på sin mand. – Silje bliver helt ude af den.

– Vi har to piger på 13 og 15, Silje og Thea, sagde Asger Dahl forklarende til Katrine. – Silje er særligt sensitiv.

– Vi kontakter dig helt sikkert i morgen, sagde Jens til Asger. – Og så får du lige det her, sagde han og rakte Asger Dahl sit visitkort.

– Hvem er den døde? spurgte Kirsten Dahl.

– Liget er ikke identificeret endnu, men vi håber på at vide det i morgen. Godt, så vil vi ikke forstyrre jer længere, sagde Jens og rejste sig.

Katrine og Jens blev fulgt ud. De sagde farvel, og døren blev lukket bag dem. Inde fra entreen lød en kvindes hulken.

– Det lyder jo, som om den er god nok, hans forklaring, sagde Jens.

– Mm, sagde Katrine. – Men det bliver interessant at høre, om der er en forbindelse. Om de kender hinanden. Kvinden og ham.

– Det vil vise sig. Nå, sagde Jens. – Jeg kan jo ikke så godt bede dig om at komme i morgen, når vi ikke ved, om du må bruge mere tid på det her.

– Du kan jo prøve at holde mig væk ...

– Godt, så tager vi ham i morgen, sagde Jens.

– Det er det, vi gør.

De smilede begge træt.

– Lad os se at komme hjem, sagde Jens. Katrine nikkede og fiskede sine bilnøgler op af jakkelommen. Jens så på hendes bil, en ældre, sort Opel.

– Ny bil?

– Ja, jeg købte den brugt af en rigtig krejler oppe i Gilleleje. Køn er den ikke, men han lovede, at den havde mange kilometer i sig.

– Og du kunne se, at han ikke løj? sagde Jens og blinkede.

– Jep, sagde Katrine.

– Nå, men de er jo også gode og pålidelige folk, sådan nogle, sagde Jens. Katrine fnøs.

– Jeg tager lige omkring Gården og sørger for, at der kommer en

rundkastning internt i politiets systemer og en pressemeddelelse ud til medierne. Vi skulle meget gerne have hende identificeret i morgen. Men det lader ikke rigtig til, at nogen savner hende endnu.

– Måske boede hun alene, og ingen har bemærket at hun væk. Endnu, sagde Katrine.

– God pointe.

De sagde godnat og kørte hver til sit.

*

Katrine Wraa så sig febrilsk omkring.

Hun befandt sig på passagersædet i en bil, og hun mærkede en intens smerte og hede ved sine fødder. Hun så ned. Flammer slikkede op ad hendes ben. Hun forsøgte at åbne sin sikkerhedssele, men kunne ikke få den op. Hun kunne ikke komme ud. Hun var fanget i bilen.

Flammerne bredte sig hastigt og omsluttede hende nu fuldstændigt. Hun ville skribe, men der kom ikke en lyd. Eller var det den dybe bulderen fra flammerne, der overdøvede hendes skrig? Ingen ville kunne hjælpe hende.

Katrine vågnede ved lyden af sin egen stemme og satte sig med at sæt op i sengen.

Hun så sig omkring i det lille soveværelse.

Hendes åndedræt lød, som om hun lige havde spurtet og givet alt, hvad hun havde i sig. Hjertet hamrede i brystet, og hendes hoved dunkede i takt med hendes puls.

Hun svingede benene ud over sengekanten og støttede hovedet i sine hænder.

Det føltes, som om hun næsten ikke havde sovet. Det havde hun nok heller ikke gjort så forfærdelig længe, når det kom til stykket. Hun havde ikke kunnet falde i søvn, da hun var kommet hjem. Hjernens var allerede i gang med at arbejde med indtrykkene fra gerningsstedet og brudstykker fra nattens samtaler.

Hun rejste sig, følte sig svimmel, gik ud på badeværelset og drak lidt vand direkte fra vandhanen. Hun tørrede sig om munden med bagsiden

af hånden og så sig i spejlet. Det orangerøde hår indrammede hendes blege ansigt.

Hun tog sit løbetøj på og gik ud. Rystede drømmen af sig. Det havde regnet, og himlen var helt lys. Alt var vådt og friskt. Solen var på vej op. Det ville blive en flot forårsdag. Måske op til et par og tyve grader senere på dagen, havde hun læst.

Luften emmede af de dufte, som regnen havde fremmanet fra jorden og græsset, og syrenerne tilsatte deres parfumerede noter. Den kolde luft ramte hendes bare arme og ben og gav hende gåsehud. Hun skyndte sig ud på vejen og satte i gang.

Hun luntede den første kilometer, strakte let ud og satte så farten op. Efter to kilometer var hun varm og havde nået en god fart. Pulsens kom op, åndedrættet blev tungere. Efter tre kilometer var hendes ben tunge af syre, men hun fortsatte, vel vidende at det ville gå væk igen om lidt. Fem kilometer. Benene blev lette. Hun løb. Hurtigere og hurtigere. Hendes krop vejede ingenting nu. Det var, som kunne hun mærke hver en muskelfiber i kroppen. Svedperler piblede frem og løb ned over hendes pande. Hurtigere, hurtigere. Hun var nået seks kilometer ned ad kysten og var nødt til at vende om. Hun ville med til obduktionen. Og hun havde hovedet fuld af indtryk fra i går, som hun måtte have skrevet ned, inden hun kørte derind.

Omkring en kilometer før hun var tilbage ved huset, løb hun ned på stranden og tog resten af turen i sandet. Det tunge, våde sand gav efter for hendes kropsvægt og gjorde skridtene tunge. Tempoet gik ned. Foran huset stoppede hun op og pustede ud.

Hun så sig omkring. Der var ikke et øje på stranden. Skulle hun? Hun smed alt tøjet, løb ud i vandet og kastede sig i. Hun gispede højt ved det kolde gys og tog et par hurtige svømmetag. Så skyndte hun sig op, hoppede i tøjet igen og løb op til huset. Sæsonens første havbad. Men det var da varmere, end sidst hun var i, konstaterede hun.

Tilbage i huset fandt hun sine vægte frem og lavede halvdelen af det en time lange program, som hun kørte hver anden dag. Resultaterne af træningen var begyndt at vise sig. Hun havde øget træningsvægten jævnt-

ligt og var blevet gradvist stærkere og mere markeret i sin muskulatur. Men vigtigst af alt så fik det hende også til at føle sig stærkere mentalt.

Bagefter tog hun et brusebad, og iført badehåndklæde gik hun ind i stuen, satte sig ved sin computer og begyndte at skrive notater om alle detaljer om liget og gerningsstedet og fra afhøringen af Asger Dahl. Hun havde været for træt i nat, da hun kom hjem. Så satte hun kameraet til sin computer, satte overførslen af billeder i gang, gik ud og lavede kaffe og spiste lidt yoghurt. Hun plejede at have en glubende appetit og var lidt af et madøre, der elskede delikatesser og specialiteter fra alverdens lande. London havde været et paradys i den henseende. De sidste måneder havde hun måttet minde sig selv om at spise. Hun tog tøj og en smule makeup på. En halv time senere kørte hun til København.

*

Endelig.

Christian Letoft udstødte et dybfølt suk. En kunde var netop kørt væk i sin nye, hvide Audi Q8. Og pengene *var* gået ind på kontoen hos Letoft Biler.

Det var den anden bil, Christian havde solgt den uge. Forud for dette havde der været to års ørkenvandring uden vand. Finanskrisen havde taget proppen ud af badekarret, klippet håret af den skaldede ... metaforerne for, hvad krisen havde betydet for hans branche – og særligt det segment, han befandt sig i, tyske luksusbiler som BMW og Audi – stod i en gudsjammerlig og deprimerende lang kø. Glæden over endelig at have fået hul på bylden mindede næsten om dengang, han havde været helt grøn sælger og havde lukket de første salg. Det var både tiltrængt og fortjent, tænkte han. De sidste måneder havde han haft urimeligt mange problemer at slås med. Komplicerede ting. Men nu begyndte det at løse sig.

Nogle sælgere ville muligvis ikke indrømme det, andre havde det ganske givet ikke sådan, men Christian Letoft fik, dengang som nu, en gevaldig lyst til sex! Han følte sig stor, potent og uovervindelig! AHHH!

Louise, hans 27-årige assistent, som tog sig af det meste af papirarbejdet i firmaet, smilede usikkert til ham.

– Tillykke, Christian, to på en uge. Det er da rigtig flot, sagde hun.

Han så ganske kort på hende. Hvordan kunne hun være så ung og så alligevel lyde fuldstændig som hans mor?

– Gu fanden er det så! næsten råbte han og slog håndfladen hårdt ned i et bord for at få en lille ventil for al sin energi. Louise hoppede forskrækket, konstaterede han tilfreds.

Christian gik ind i sit kontor, et glasbur placeret bagerst i det store showroom med glaspartier, der gik fra gulvet til loftet fire meter oppe. Han nærmest smed sig i sin kontorstol, der trillede lidt baglæns. Han havde vist været mere presset af situationen, end han egentlig havde turdet indrømme over for sig selv – eller over for andre. Men i særdeleshed over for sin far, Arne Letoft. Når faren havde spurgt, hvordan det gik i hans gamle firma i disse krisetider, så havde Christian uden tøven stukket en plade og sagt, at de havde nogle gode faste kunder, der stadig købte biler. At der blandt deres kunder var tilstrækkeligt mange, der havde nok på kistebunden til at stå imod.

Men hvor disse mennesker eventuelt havde handlet biler i de for-gange to år, vidste han virkelig ikke. Og som om alt det ikke var nok, så havde han haft en uforudset og temmelig tung udgift, som han havde været nødt til at æde med en vis bitterhed. Christian var den eneste i familien med en fast indtægt, og terminerne til huset gjorde deres smertefulde indhug på kontoen hver tredje måned. Firmaets egenkapital havde reddet dem hidtil. Men den eroderede væk i takt med, at omsætningen bare faldt og faldt.

Christian turde slet ikke fortælle sin far, hvor slemt det egentlig stod til med hans livsværk. Konsekvenserne var uoverskuelige, hvis Christian skulle gå ... det forbudte ord: konkurs.

Men nu havde han solgt to biler.

Og ikke hvilke som helst biler. Audi. Topmodeller! Det måtte være et tegn på, at der var bedre tider i sigte. Godt nok var disse biler resultatet af en helt ny og særlig favorabel måde at handle på, både for Christian og

for køberen, og den krævede lidt ekstra gensidig tillid, men alle papirer var i den skønneste orden. Man havde vel lov til at være heldig en gang imellem, tænkte Christian og ringede til sin svenske hustru, Sofia.

– Hej, du, sagde hun på sit charmerende dansk-svensk.

– Hej, skat, sagde Christian. – Gode nyheder. Jeg har lige solgt en bil til. Jeg tror, det vender nu.

– Det er jo fantastisk! Og hvor er det heldigt, at Lis og August kommer over til middag i aften, så kan vi fejre det med dem.

Lis og August var naboer i huset, der lå nord for Sofias og Christians. August var enejer af et advokatfirma og havde gyldne dage, eftersom han havde specialiseret sig i konkursboer. Lis havde tidligere arbejdet som lægesekretær. Men det havde hun ikke behøvet, siden finanskrisen satte ind, og pengene begyndte at vælte ind i Augusts firma. De mødtes til middag omtrent en gang i kvartalet, selvom Christian ikke kunne sige sig fri for at have lidt blandede følelser om bekendtskabet, eftersom han var indædt misundelig på Augusts økonomisk meget gunstige situation. Men omvendt var det jo vigtigt at pleje gode forbindelser. Sofia, der var “indretningscoach” og havde sit eget firma, hvis indtægter sjældent oversteg udgifterne, havde haft sin hidtil største opgave hos August og Lis, der havde bedt hende om at indrette deres nye tilbygning, og det havde desværre sat tidsintervallet mellem middage lidt mere ned, end Christian egentlig brød sig om. Indtil videre holdt han ud for Sofias skyld, og i dag følte han sig fuld af overskud til at tackle August.

– Super ide! Ved du hvad, jeg køber lidt god vin med hjem.

– Vi ses lidt senere. Hej, hej, elskling.

Christian lagde røret på og sukkede veltilfreds.

*

JEANETTE ØBRO GERLOW er uddannet jordemoder og senere kommunikationsuddannet. Hun har arbejdet som konsulent og projektleder og er i dag fuldtidsforfatter.

OLE TORNBJERG har læst kommunikation og er uddannet filmproducer. Han har i mange år arbejdet som instruktør, producer og producent i tv- og filmbranchen. Han er i dag fuldtidsforfatter.

Parret er gift, har tre børn og bor i Hillerød.

Q & A, DJÆVLENS ANSIGT

Hvad handler Djævlens ansigt om?

Vi er, med serien om Katrine Wraa, i gang med en undersøgelse af ondskab og af, hvordan ondskaben ser ud på forskellige niveauer. Hvor SKRIG UNDER VAND handlede om psykologien bag et enkelt individs ondskab, handler DJÆVLENS ANSIGT om psykologien hos de mennesker, der er en del af det, man kan kalde organiseret ondskab. Vi er meget optaget af at bruge krimigenren som en anledning til at fokusere på væsentlige problemer i vores samfund. DJÆVLENS ANSIGT handler om kampen mellem det etablerede samfund og de grupper og individer, der alene arbejder for at berige sig selv, men den handler også om, hvordan den organiserede kriminalitet langsomt sniger sig ind i legale strukturer og dermed truer med at underminere vores samfund og demokrati.

Hvad har inspireret jer til at skrive bogen?

Hvert år er der børn, der oplever, at deres far slår deres mor ihjel. De skal leve med sorgen over tabet af moren og på samme tid også skammen over farens gerning. Den arv og den psykologiske konflikt, som barnet - og den øvrige familie - dermed får, syntes vi, var interessant, og vi havde lyst til at bearbejde den kunstnerisk. Samtidig havde vi et ønske om at trænge ind til kernen af den bandekrig, som har præget Danmark de seneste år. Vi ønskede at vise, hvordan de organiserede kriminelle i virkeligheden tjener deres penge, og ikke mindst at forsøge at forstå psykologien hos de individer, som udgør den organiserede kriminalitet.

Hvordan har I researchet?

Vi søger en autentisk eller næsten dokumentarisk nerve i det, vi arbejder med. Selv om det er fiktion, skal det føles sandt, realistisk og troværdigt. Derfor har vi lavet en omfattende research blandt fx politifolk, retsmedicinere, psykologer, socialarbejdere og kriminelle for at komme så tæt på virkeligheden som muligt.

Hvad har overrasket jer mest i arbejdet?

Noget af det, som har overrasket os mest, er den parallelle virkelighedsopfattelse, en del mennesker i det danske samfund har. En virkelighedsopfattelse, hvor det er helt okay at forsøge at berige sig uden at bidrage til samfundet. Det har også overrasket os, hvordan helt almindelige mennesker, eller tilsyneladende helt almindelige mennesker, når de fx er presset af finanskrisen, kan komme til at rode sig ud i noget med de forkerte, og hvordan det kan få ondskaben til at stikke sit ansigt frem de mest uventede steder.

Hvad får jeg som læser ud af at læse bogen?

Først og fremmest ønsker vi at fortælle en stærk og fængslende historie. Og så håber vi, at du som læser får en dybere forståelse af, hvad ondskab er, og af hvordan fortidens gerninger kan trække lange og tunge spor op igennem generationer.

“Det begynder godt, det bliver bedre og bedre, og til sidst rammer spændingskurven loftet så eftertrykkeligt, at man læser mellem fingrene.” Politiken

“En rigtig god krimifortælling med mord, bedrag, svigt, vanvid og psykopati.” metroXpress

“En veltrimmet krimi. Tempoet er højt.” *Jyllands-Posten*

NU 5. OPLAG

Uddrag fra SKRIG UNDER VAND

Barnet i badevandet skriger ikke længere.

Hun nyder stilheden.

Men lyden giver efterklang. Hviner og runger i hendes hoved. Hun trænger sådan til lidt fred. Er det for meget at forlange? Bare lidt fred. Og søvn.

Om dagen sidder hun i sofaen og holder sig for ørerne.

Barnet skriger døgnet rundt. Hun er ved at blive gal. Det er som en evig anklage mod hende; du er ikke god nok, du gør det ikke godt nok, du kan ikke tage vare på mig.

Barnet har vendt sig imod hende.

I starten forsøgte hun at holde det ind til sig, trøste det mod sin krop. Men det afviste hende. Det er fjendtligt over for hende. Det mærker hun tydeligt. Hvordan skal hun kunne tage sig af et barn, der er så fjendtligt stemt imod hende? Hvordan skal hun kunne føle kærlighed for sådan et barn?

Sundhedsplejersken har sagt, at det er godt for pigen at sove ude i barnevognen, så det får hun lov til. Der græder hun også, men imens får ørerne da en pause.

Hun trænger sådan til ro.

Hendes tanker bliver mere og mere uregerlige. Hun vil inderligt gerne stoppe dem, men de lader sig ikke tæmme. Og hun vil ikke lide det nederlag at fortælle sin mand, hvor galt det står til.

Det var ikke sådan her, det skulle være. Men hun kan ikke gøre det anderledes. Hun har intet at give dette barn. Hun har ikke en gang mælk til det. Det er, som om hendes krop nægter at ofre mere på det. Og hun har vel også ofret nok allerede! Men det synes det lille uhyre ikke! Hun mærker vreden komme væltende. Den lille egoist. Kræver og kræver af hende. Hvordan kan hun have bragt sådan en lille egoistisk skabning til verden?

Hvis hun havde været en mand, ville hun sandsynligvis have fået den tanke, at dette ikke kunne være hendes eget afkom. Men hun har både båret og født det.

Hun kredser snart om en bestemt tanke, som ikke kan siges højt. Den er for skamfuld. Men det får den ikke til at gå væk.

Hun ville så inderligt ønske, at det barn aldrig var blevet født.

Nu vågner hun lidt fra sin døsige tilstand.

Det er, som om hun ser sig selv udefra. Hun svæver rundt oppe i rummet over sig selv. Ser sin egen krop sidde der på gulvet ved siden af badekarret. Noget er helt galt. Først forstår hun ikke, hvad det er. Så går det op for hende.

Barnet i vandet er slapt og livløst.

Hvad er der sket? Hun forstår det ikke. Hun flår det op af vandet, lægger det på gulvet. Der er intet åndedræt. Hun giver hjertemassage og puster luft i den lille mund.

Åh Gud ...

Netop som hun tror, at det er håbløst at få liv i den slappe krop igen, hoster pigen, og vandet fra lungerne vælter ud af hendes næse og mund.

Hun observerer barnet nøje resten af dagen. Hun skriger som altid.

Da hendes mand kommer hjem fra øjenklinikken, fortæller hun ham intet. Og han ser ingenting. Øjenlægens udsyn er bemærkelsesværdigt begrænset.

I lang tid derefter tør hun ikke bade barnet.

[...]